

УДК 342.951 (477):[351.741:007]
DOI <https://doi.org/10.32840/1813-338X-2020.3.3.17>

Є. Ю. Нікулін

здобувач

Науково-дослідного інституту публічного права

ОСНОВНІ НАПРЯМИ АДМІНІСТРУВАННЯ ІНФОРМАЦІЇ В ОРГАНАХ НАЦІОНАЛЬНОЇ ПОЛІЦІЇ

Для належного забезпечення інформаційної безпеки в органах Національної поліції здійснюється управління інформаційною діяльністю, яка відповідно до закону України «Про інформацію» включає: створення, збирання, одержання, зберігання, використання, поширення, охорону та захист інформації. Для належної правозастосовної практики та досягнення цілей адміністрування інформації в органах Національної поліції дуже важливо розуміти зміст кожної процесуальної дії. Мета статті полягає у дослідженні адміністративно-правового забезпечення кожного з наведених аспектів. В статті досліджується зміст основних напрямів управління інформаційною діяльністю, які включають створення, збирання, одержання, зберігання, використання, поширення, охорону та захист інформації. Комплексне дослідження цих адміністративно-процесуальних дій надало можливість сформулювати загальне уявлення про порядок забезпечення інформаційної безпеки в органах Національної поліції. Наголошено, що захист інформації передбачає собою регламентовану чинним законодавством діяльність уповноважених осіб щодо застосування правових форм та методів, спрямованих на протидію негативним впливам та посяганням на інформаційні ресурси, а також діяльність щодо відновлення у разі порушення цілісності баз даних та інформаційного простору в цілому. В Законі України «Про інформацію» під захистом інформації законодавець пропонує розуміти сукупність правових, адміністративних, організаційних, технічних та інших заходів, що забезпечують збереження, цілісність інформації та належний порядок доступу до неї, а Закон України «Про захист інформації в інформаційно-телекомунікаційних системах» трактує захист інформації в системі як діяльність, спрямовану на запобігання несанкціонованим діям щодо інформації в системі. Зроблено висновок, що створення, збирання, одержання, зберігання, використання, поширення, охорона та захист інформації є основними напрямками адміністрування інформації в органах Національної поліції, оптимальне застосування яких, дає можливість забезпечити інформаційну безпеку як в самих правоохоронних органах, так і інших органах державної влади. Тому нехтування приписами стосовно правомірності цих дій може призвести до порушення цілісності відомчого інформаційного простору, порушення громадського порядку, порушення прав, свобод та законних інтересів людини, а в окремих випадках й посягання на національну безпеку.

Ключові слова: інформація, бази даних, створення, збирання, одержання, зберігання, використання, поширення, охорона та захист інформації.

Постановка проблеми. Для належного забезпечення інформаційної безпеки в органах Національної поліції здійснюється управління інформаційною діяльністю, яка відповідно до закону України «Про інформацію» включає: створення, збирання, одержання, зберігання, використання, поширення, охорону та захист інформації. Для належної правозастосовної практики та досягнення цілей адміністрування інформації в органах Національної поліції дуже важливо розуміти зміст кожної процесуальної дії.

Мета статті полягає у тому, аби дослідити адміністративно-правове забезпечення кожного з наведених аспектів.

Стан дослідження проблеми. Теоретичним підґрунтям дослідження сфери інформаційного забезпечення та інформаційної безпеки органів Національної поліції стали праці таких провідних науковців як: Б.А. Кормица, В.О. Негодченка, В.В. Сокурєнка, Т.Ю. Ткачука, В.Г. Кононовича, С.В. Стайкуци, Т.М. Тардаскіної, Т.М. Шинкарчука, Г.М. Сашука, В.А. Ліпкана, Г.М. Шорохової та ряду інших.

Виклад основного матеріалу. Відповідно до статей 25–27 Закону України «Про Національну поліцію», підпункту 40 пункту 4 Положення про Національну поліцію, затвердженого постановою Кабінету Міністрів України від 28 жовтня

2015 року № 877, підпункту 2 розділу II Положення про інформаційно-телекомунікаційну систему «Інформаційний портал Національної поліції України», затвердженого наказом МВС України від 3 серпня 2017 року № 676, поліція в рамках інформаційно-аналітичної діяльності формує бази (банки) даних, що входять до єдиної інформаційної системи Міністерства внутрішніх справ України. Інформаційними ресурсами **створення** системи «Інформаційний портал Національної поліції України» є інформація, що утворена в процесі діяльності поліції та використовується для формування: 1) тимчасових наборів даних, що створюються в процесі діяльності поліції та використовуються для наповнення та підтримки в актуальному стані баз (банків) даних, які входять до ЄІС МВС та визначені статтею 26 Закону України «Про Національну поліцію»; 2) баз даних у сфері управлінських відносин, необхідних для виконання покладених на поліцію повноважень; 3) баз даних, необхідних для забезпечення щоденної діяльності поліції, у сфері трудових відносин, фінансового забезпечення, документообігу [5].

В органах Національної поліції джерелом інформації може виступати будь-який носій даних. Але, з практичної точки зору, найчастіше джерелами інформації є матеріальні носії, достовірність яких підтверджується документами. Так, свідчення або заяви, отримані від громадян, обов'язково підтверджуються поясненням або заявою. Лише у сфері інформаційного забезпечення оперативно-розшукової діяльності частіше використовується інформація, яка стала відома під час розмов, спостережень та ін. [10, с. 213]. Отримана інформація має бути відфільтрована та систематизована з тим, щоб її можна було внести до бази даних. Сам порядок формування та використання інформаційних ресурсів системи «Інформаційний портал Національної поліції України» регулюється окремими нормативно-правовими актами із дотриманням вимог Закону України «Про захист персональних даних» та інших актів законодавства у сфері захисту персональних даних. Так, наприклад, відповідно до Інструкції з формування та ведення інформаційної підсистеми «Єдиний облік» інформаційно-телекомунікаційної системи «Інформаційний портал Національної поліції України» в ІП «ЄО» обліку підлягають відомості: 1) щодо заяв і повідомлень про кримінальні правопорушення та інші події фізичних або юридичних осіб, рапорти поліцейських про самостійно виявлені

обставини, що свідчать про кримінальні правопорушення; 2) про фізичних або юридичних осіб, які звернулися до органів поліції із заявами і повідомленнями про кримінальні правопорушення та інші події, а також про підозрюваних осіб, яких затримали під час вчинення або замаху на вчинення кримінального правопорушення або безпосередньо після вчинення кримінального правопорушення; 3) про речі, документи та майно, що є предметами посягання, вилучення, виявлення, втрати, добровільної здачі або зняття чи засобом вчинення правопорушення [2]. А в Інструкції з формування та ведення інформаційної підсистеми «СЛІД» інформаційно-телекомунікаційної системи «Інформаційний портал Національної поліції України» зазначено, що до ІП «СЛІД» вноситься інформація про об'єкти, що були вилучені під час проведення слідчих (розшукових) дій, відповідальними особами органів досудового розслідування поліції після проведення її оцінки на предмет наявності комплексу ідентифікаційних ознак керівником (особою, яка виконує його обов'язки) підрозділу криміналістичного забезпечення органу досудового розслідування поліції. Тобто в залежності від функціонального призначення того чи іншого напрямку роботи, формується відповідна база даних з вказівкою на те, якою інформацією вона буде наповнюватися. Зокрема, під час наповнення баз (банків) даних стосовно осіб, затриманих за підозрою у вчиненні правопорушень (адміністративне затримання, затримання згідно з дорученнями органів правопорядку, затримання осіб органами досудового розслідування, адміністративний арешт, домашній арешт), поліція уповноважена забезпечувати збирання, накопичення мультимедійної інформації (фото, відео-, звукозапис) та біометричних даних (дактилокартки, зразки ДНК) [9].

Безпосереднє формування баз даних здійснюється за допомогою програмно-технічних засобів системи «Інформаційний портал Національної поліції України», а ключовим органом, на який покладено функції зі створення інформаційних ресурсів є Департамент інформатизації Міністерства внутрішніх справ України, який здійснює свої повноваження відповідно до наказу МВС України від 31.01.2018 № 70.

Збирання інформації передбачає собою процес акумулювання даних, який виражається в активних діях уповноваженої особи. В.В. Сокурєнко стверджує, що збором інформації є найпростіші дії, де для пошуку і збирання

повідомлень, що містять потрібну інформацію, використовують різні засоби і методи, а саме: 1) опитування; 2) спостереження, дослідження; 3) експериментування (випробування); 4) анкетування; 5) консультації з фахівцями з питань, що вивчаються; 6) читання відповідної літератури; 7) перегляд відео-, телепрограм; 8) робота в бібліотеках, архівах; 9) запити до інформаційно-пошукових систем мережі Інтернет [10, с. 214].

Особливість методології Національної поліції у ході реалізації даного виду інформаційної діяльності полягає у тому, що уповноважені особи наділені правом використовувати специфічний, визначений законом перелік засобів для її збору. Це можуть бути поліцейські заходи, спостереження, оперативні заходи, слідчі дії, негласні слідчі дії, проведення експертиз та отримання висновків спеціалістів. До того ж, ведеться постійний облік інформації, пов'язаної з діяльністю самої Національної поліції.

Одержання інформації є багатовекторним видом інформаційної діяльності, зокрема це можуть бути як активні, так і пасивні дії уповноважених осіб органів Національної поліції. На законодавчому рівні закріплено, що ніхто не може обмежувати права особи у виборі форм і джерел одержання інформації, за винятком випадків, передбачених законом. Тобто має бути дотриманий принцип правомірності одержання інформації, який закріплений в Законі України «Про інформацію».

Працівники органів Національної поліції наділені досить широкою компетенцією у сфері одержання інформації, зокрема за ними закріплене право на організацію проведення негласних слідчих (розшукових) дій. Процесуальними документами щодо проведення негласних слідчих (розшукових) дій, які дають можливість одержати інформацію, необхідну для виконання завдань органів Національної поліції є постанови, клопотання, доручення, протоколи уповноваженого співробітника (працівника) оперативного підрозділу, слідчого, прокурора, а також ухвали слідчого судді.

Основними видами негласних слідчих (розшукових) дій, які застосовуються уповноваженими особами органів Національної поліції є: 1) аудіо-, відеоконтроль особи; 2) огляд і виїмка кореспонденції; 3) зняття інформації з транспортних телекомунікаційних мереж; 4) зняття інформації з електронних інформаційних систем без відома її власника, володільця або утримувача; 5) негласне отримання зразків, необхідних для порівняльного дослідження;

6) спостереження за особою в публічно доступних місцях тощо [3].

Досить поширеною формою одержання інформації є запити. Запит на інформацію – це прохання особи до розпорядника інформації надати публічну інформацію, що знаходиться у його володінні [1]. Працівник органу Національної поліції має право звернутися до розпорядника інформації із запитом на інформацію незалежно від того, стосується ця інформація його особисто чи ні, без пояснення причини подання запиту. Запит може формуватися у різних формах – усній, письмовій чи іншій формі (поштою, факсом, телефоном, електронною поштою) на вибір запитувача. Він також може бути індивідуальним або колективним.

Розпорядник інформації має право відмовити в задоволенні запиту лише в таких випадках: 1) розпорядник інформації не володіє і не зобов'язаний відповідно до його компетенції, передбаченої законодавством, володіти інформацією, щодо якої зроблено запит; 2) інформація, що запитується, належить до категорії інформації з обмеженим доступом відповідно до частини другої статті 6 Закону України «Про доступ до публічної інформації»; 3) особа, яка подала запит на інформацію, не оплатила передбачені статтею 21 Закону України «Про доступ до публічної інформації» фактичні витрати, пов'язані з копіюванням або друком; 4) не дотримано вимог до запиту на інформацію, передбачених частиною п'ятою статті 19 Закону України «Про доступ до публічної інформації» [1].

Зберігання інформації є досить відповідальним напрямком інформаційної діяльності в органах Національної поліції. Її зміст полягає у тому, щоб забезпечити цілісність та відповідний режим доступу до інформації. Для зберігання великих масивів інформації їх заносять в бази даних або на інші засоби. Органи інформаційно-аналітичного забезпечення Національної поліції України проводять систематизацію інформації за різноманітними критеріями: починаючи від виду події та особи, яка отримала дані, закінчуючи виконавцями управлінських рішень [10, с. 215].

В системі Міністерства внутрішніх справ України зберігання інформації здійснюється в постійно діючій центральній підсистемі єдиної інформаційної системи МВС, а саме: 1) в центральному сховищі даних – програмно-технічний комплекс, який складається із серверів баз даних та програмного забезпечення, призначених для безперервної обробки та зберігання інформації, ведення та зберігання системних

журналів аудиту роботи користувачів єдиної інформаційної системи МВС, системних журналів реєстрації роботи програмних засобів і журналів аудиту засобів безпеки; 2) в центральному сервері обробки даних – програмно-технічний комплекс, який складається з основного та резервних серверів, баз даних, програмного забезпечення, призначених для безперервного виконання операцій з інформаційного обміну між центральним сховищем даних та суб'єктами і користувачами єдиної інформаційної системи МВС, записування та зберігання системних журналів аудиту приймання-передачі інформації; 3) в серверах додатках – програмно-технічні комплекси, які складаються із серверів та програмного забезпечення, призначених для безперервного функціонування програмних засобів обробки інформації в інтерактивному режимі реального часу, архівування та синхронізації інформації, записування та зберігання системних журналів аудиту приймання-передачі інформації, реєстрації роботи програмних засобів і журналів аудиту засобів безпеки [4].

Строки зберігання інформації, порядок видалення та знищення інформації в єдиній інформаційній системі МВС визначаються положеннями про відповідні функціональні підсистеми єдиної інформаційної системи МВС з урахуванням вимог законодавства.

Правомірність **використання** інформації прямо впливає на забезпеченість інформаційної безпеки в органах Національної поліції. При цьому важливо пам'ятати, що використовувати інформацію з відомчих баз даних можуть тільки уповноважені на те особи з метою виконання поставлених перед ними завдань. В установленому законом порядку таким особам надано ще право наповнювати та підтримувати в актуальному стані ввірені інформаційні ресурси.

За своїм змістом використання інформації має чітко відповідати не тільки загальним принципам діяльності поліції, а й принципам інформаційно-аналітичного забезпечення управління в органах Національної поліції, до яких, зокрема, можна віднести: принцип нормативно-правової визначеності; принцип фактичності даних; принцип функціонального призначення даних; принцип доцільності впровадження та експлуатації даних; принцип нарощення та розвитку інформаційного забезпечення.

Відповідно до статті 27 (Використання інформаційних ресурсів) Закону України «Про Національну поліцію», поліція має безпосередній оперативний доступ до інформації та інформаційних ресурсів інших органів державної влади

за обов'язковим дотриманням Закону України «Про захист персональних даних». Відповідно до Порядку організації доступу до інформаційних ресурсів під час інформаційної взаємодії між Міністерством внутрішніх справ України, Державною міграційною службою України та Державною прикордонною службою України, затвердженого наказом МВС України від 26.09.2013 р. № 920, інформаційна взаємодія між МВС України, ДМС України та Держприкордонслужбою України щодо надання доступу до відповідних інформаційних ресурсів здійснюється шляхом направлення від одного органу іншому запитів (відповідей) або шляхом реєстрації уповноважених посадових осіб МВС України, ДМС України, Держприкордонслужби України користувачами наявних інформаційних систем. Реєстрація користувачів здійснюється відповідно до листів-заявок із зазначенням інформаційного ресурсу, до якого надається доступ, мети використання інформації, посади, прізвища, імені та по батькові уповноваженої посадової особи. Авторизація та контроль за доступом користувачів забезпечується засобами, наявними в інформаційних системах. Сам перелік відомостей, форми та електронні формати запитів щодо доступу користувача до інформаційних ресурсів затверджуються володільцем відповідного інформаційного ресурсу. При обміні інформацією сторони відповідно до законодавства впроваджують організаційно-технічні заходи, що забезпечують захист інформації, яка передається [6].

Інформація про доступ до бази (банку) даних повинна фіксуватися та зберігатися в автоматизованій системі обробки даних, включно з інформацією про поліцейського, який отримав доступ, та про обсяг даних, доступ до яких було отримано. У свою чергу, кожна дія поліцейського щодо отримання інформації з інформаційних ресурсів, передбачених статтями 26, 27 Закону України «Про Національну поліцію», фіксується у спеціальному електронному архіві, ведення якого покладається на службу інформаційних технологій Міністерства внутрішніх справ України. Таким чином, в електронному архіві фіксуються прізвище, ім'я, по батькові та номер спеціального жетона поліцейського, вид отриманої інформації, реєстр, з якого отримувалася інформація, час отримання інформації та інші дані, необхідні для ідентифікації поліцейського, який отримував інформацію з реєстрів [9].

У разі порушення норм чинного законодавства відповідно до статті 28 (Відповідальність за протиправне використання інформаційних ресурсів) Закону України «Про Національну

поліцію», поліцейські несуть персональну дисциплінарну, адміністративну та кримінальну відповідальність за вчинені ними діяння, що призвели до порушень прав і свобод людини, пов'язаних з обробкою інформації. Тому Міністерство внутрішніх справ України у межах компетенції здійснює контроль за дотриманням вимог законів та інших нормативно-правових актів під час формування та користування поліцейськими інформаційними базами (банками) даних у порядку, визначеному у статтях 26, 27 Закону України «Про Національну поліцію» [9].

Поширення інформації є досить спірним видом інформаційної діяльності. Для того, щоб належним чином його реалізувати необхідно дотримуватися цілого ряду вимог, встановлених Конституцією та законами України «Про інформацію», «Про захист персональних даних», «Про телекомунікації» та ряд інших. Так, не допускається поширення конфіденційної інформації про особу без її згоди, крім випадків, визначених законом, і лише в інтересах національної безпеки, економічного добробуту та захисту прав людини. До конфіденційної інформації про фізичну особу належать, зокрема, дані про її національність, освіту, сімейний стан, релігійні переконання, стан здоров'я, а також адреса, дата і місце народження.

Якщо говорити про бази даних органів Національної поліції, то в інформаційних ресурсах системи «Інформаційний портал Національної поліції України» обробляється інформація, яка належить до державних інформаційних ресурсів. Така інформація не підлягає поширенню та передачі іншим особам, крім випадків, передбачених законодавством [5]. В окремих випадках суд також може накладати заборону на поширення інформації. А от інформація з обмеженим доступом, якщо вона є суспільно необхідною, тобто є предметом суспільного інтересу, і право громадськості знати цю інформацію переважає потенційну шкоду від її поширення, може бути поширена [8].

Що стосується захисту та охорони інформаційних ресурсів, то ці види інформаційної діяльності є схожими але не тотожними. Так, під категорією «охороняти» пропонують розуміти: по-перше, дії спрямовані оберігання від небезпеки кого-небудь або що-небудь, убезпечення від загрози нападу, замаху і т. ін.; по-друге, цей термін може означати стояти на варті біля кого-, чого-небудь, стерегти; по-третє, забезпечення збереження від руйнування, знищення, завдання шкоди і т. ін. Звідси можемо зробити висновок,

що **охорона** інформації передбачає собою здійснення ряду організаційно-правових та технічних заходів, спрямованих на створення сприятливих умов щодо забезпечення збереження інформаційних ресурсів, а також їх захисту у разі протиправного посягання чи використання.

Захист інформації передбачає собою регламентовану чинним законодавством діяльність уповноважених осіб щодо застосування правових форм та методів, спрямованих на протидію негативним впливам та посяганням на інформаційні ресурси, а також діяльність щодо відновлення у разі порушення цілісності баз даних та інформаційного простору в цілому. В Законі України «Про інформацію» під захистом інформації законодавець пропонує розуміти сукупність правових, адміністративних, організаційних, технічних та інших заходів, що забезпечують збереження, цілісність інформації та належний порядок доступу до неї [8], а Закон України «Про захист інформації в інформаційно-телекомунікаційних системах» трактує захист інформації в системі як діяльність, спрямовану на запобігання несанкціонованим діям щодо інформації в системі [7].

Висновки. Таким чином, створення, збирання, одержання, зберігання, використання, поширення, охорона та захист інформації є основними напрямками адміністрування інформації в органах Національної поліції, оптимальне застосування яких, дає можливість забезпечити інформаційну безпеку як в самих правоохоронних органах, так і інших органах державної влади. Тому нехтування приписами стосовно правомірності цих дій може призвести до порушення цілісності відомчого інформаційного простору, порушення громадського порядку, порушення прав, свобод та законних інтересів людини, а в окремих випадках й посягання на національну безпеку.

Список використаної літератури:

1. Про доступ до публічної інформації: закон України від 13 січня 2011 року № 2939-VI, ред. від 01.12.2019. БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2939-17>.
2. Про затвердження Інструкції з формування та ведення інформаційної підсистеми «Єдиний облік» інформаційно-телекомунікаційної системи «Інформаційний портал Національної поліції України»: наказ МВС України від 14.06.2019 № 508. БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z0739-19>.

3. Про затвердження Інструкції про організацію проведення негласних слідчих (розшукових) дій та використання їх результатів у кримінальному провадженні: спільний наказ Генеральної прокуратури України, МВС України, СБ України, Адміністрації Державної прикордонної служби, Міністерства фінансів України, Міністерства юстиції України від 16.11.2012 № 114/1042/516/1199/936/1687/5. БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/v0114900-12>.
4. Про затвердження Положення про єдину інформаційну систему Міністерства внутрішніх справ та переліку її пріоритетних інформаційних ресурсів: постанова Кабінету Міністрів України від 14 листопада 2018 р. № 1024. БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/1024-2018-%D0%BF>.
5. Про затвердження Положення про інформаційно-телекомунікаційну систему «Інформаційний портал Національної поліції України»: наказ МВС України від 03.08.2017 № 676. БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1059-17>.
6. Про затвердження Порядку організації доступу до інформаційних ресурсів під час інформаційної взаємодії між Міністерством внутрішніх справ України, Державною міграційною службою України та Державною прикордонною службою України: наказ МВС України від 26.09.2013 р. № 920. БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/z1771-13>.
7. Про захист інформації в інформаційно-телекомунікаційних системах: закон України від 5 липня 1994 року № 80/94-ВР, ред. від 19.04.2014. БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/80/94-%D0%B2%D1%80>.
8. Про інформацію: закон України від 2 жовтня 1992 року № 2657-XII, ред. від 21.12.2019. БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/2657-12>.
9. Про Національну поліцію: закон України від 2 липня 2015 року № 580-VIII, ред. від 22.04.2020. БД «Законодавство України» / ВР України. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/580-19>.
10. Управління органами Національної поліції України : підручник / за заг. ред. д-ра юрид. наук, доц. В.В. Сокурєнка ; МВС України, Харків. нац. ун-т внутр. справ. Харків : Стильна типографія, 2017. 580 с.

Nikulin Ye. Yu. Main directions of information administration in National Police bodies

In order to properly ensure information security, the National Police bodies manage information activities, which, in accordance with the Law of Ukraine "On Information", includes: creation, collection, receipt, storage, use, distribution, protection and protection of information. For proper law enforcement practice and the achievement of information administration goals in the National Police, it is very important to understand the content of each procedural action. The purpose of the article is to study the administrative and legal provision of each of the above aspects. The article examines the content of the main areas of management of information activities, which include the creation, collection, receipt, storage, use, distribution, protection and protection of information. A comprehensive study of these administrative and procedural actions provided an opportunity to formulate a general idea of the procedure for ensuring information security in the National Police. It is emphasized that the protection of information involves the activities of authorized persons regulated by the current legislation regarding the application of legal forms and methods aimed at countering negative effects and encroachments on information resources, as well as activities related to restoration in case of violation of the integrity of databases and the information space as a whole. In the Law of Ukraine "On Information", the legislator proposes to understand information protection as a set of legal, administrative, organizational, technical and other measures that ensure the preservation, integrity of information and proper access to it, and the Law of Ukraine "On Protection of Information in Information and Telecommunication Systems" interprets the protection of information in the system as an activity aimed at preventing unauthorized actions regarding information in the system. It was concluded that the creation, collection, receipt, storage, use, distribution, protection and protection of information are the main areas of information administration in the National Police bodies, the optimal application of which makes it possible to ensure information security both in the law enforcement bodies themselves and in other state bodies authorities. Therefore, neglecting the prescriptions regarding the legality of these actions can lead to a violation of the integrity of the departmental information space, a violation of public order, a violation of human rights, freedoms, and legitimate interests, and in some cases, an encroachment on national security.

Key words: *information, databases, creation, collection, receipt, storage, use, distribution, protection and protection of information.*